

Harminc év a BKL Kohászat szolgálatában

Egy szakmai lap felelős szerkesztője ritkán fordul személyes hangvétellő írással olvasóhoz, akiknek döntő része nyilván a lapot megjelentető egyesület tagjai is. Be kell vallanom, hogy az írásom címét *Óvári Antaltól*, lapunk korábbi felelős szerkesztőjétől kölcsönöztem, aki – miután egészségének romlása miatt a lap felelős szerkesztői posztjától megvált – arra kért, hogy az általa írt Húsz év a BKL Kohászat szolgálatában című írását betűváltoztatás nélkül jelentessük meg. Kérésének mindenképpen eleget kívántam tenni. Ennek legalább két oka is volt. Egyrészt az a tisztelet, amelyet Óvári Antal mind szakmai munkájával, mind felelős szerkesztői tevékenységével kivívott, másrészt pedig azért, mert 1975 januárjában ő kért fel személyesen arra, hogy a Vaskohászat rovaton belül az anyagvizsgáló és fémtani jellegű cikkeket gondozzam. Akkor még nem gondoltam, hogy egyszer Óvári Antalt legalább a BKL Kohászat szolgálatában eltöltött idő tekintetében túl fogom és tudom szárnyalni, mégpedig legalább tíz évvel.

Lapunk olvasói bizonyára tudják – ha nem, hát lapozzanak újságunk címlapjára –, hogy 2004-ben lapunk a 137. évfolyamába lépett. Még egy ilyen hosszú életű lap esetén is a harminc év a teljes megjelenési periódus mintegy egyötödét jelenti. Egyesületünk, illetve a lap történetével foglalkozó kollégák minden bizonnyal egyszer majd olyan statisztikát is készítenek, hogy a lap felelős szerkesztői és szerkesztőségi tagjai közül ki hány évet töltött el a lapszerkesztéssel, és közülük ki a csúcstartó. Mindezt csak azért bocsátottam előre, hogy érzékeltessem: a lap történetének jelentős szakaszára közvetlen rálátásom van. Ez a rövid írás nem akar történeti dokumentáció lenni, de azt mindenképpen kifejezésre akarom juttatni, hogy a lapok sorsát alapvetően a mindenkori szerkesztőségi kollégák lelkiismeretes és a szakma iránt érzett felelősségből

erőt merítő munkája határozza meg. Ezt a mondatot az a tény mondatja ki velem, hogy a kényszerű búcsútól eltekintve a szerkesztőségünk immár tizenöt éve szinte változatlan összetételben dolgozik. Természetesen a szerkesztőség munkája sem kerülheti ki a külső tényezők kedvező vagy kedvezőtlen hatását.

A rendszerváltás idején, amikor átvettem a felelős szerkesztői posztot, még a Delta Szaklapkiadó Vállalattal együttműködve jelentettük meg a lapot. Szinte észrevétlenül, egyik napról a másikra ez a háttér megszűnt, és saját utat kellett keresnie az egyesületnek. Ezek a problémák mindhárom egyesületi lapot érintették. Nem csak a kiadói háttér változott meg ebben az átmeneti periódusban, hanem erre az időre esik az elektronika rohamos fejlődése, mely megteremtette annak lehetőségét, hogy a lap nyomdai előkészítése elektronikus úton történjen. Ebben a tekintetben lapunk úttörő volt. Ezt a lehetőséget felismerve és a szerkesztőség egyes tagjainak anyagi áldozatvállalása révén megteremtettük a lap előállításának szervezeti és technikai feltételeit. Ez a konstrukció mintegy 10 éven át biztosította a lap megjelenését. A lap arculata egyre inkább megfelel a mai kor követelményeinek, köszönhetően a tördelőszerkesztő lelkiismeretes, körültekintő munkájának és az utóbbi hét évben a nyomdai munkákat végző Codex Print Kft. gondosságának.

2004 második félévétől a helyzet ismét változik. A változás mögött az egyesület vezetőinek az a közgyűlés által jóváhagyott szándéka húzódik meg, hogy a lap kiadásának költségeit csökkentse. Ezért az egyesület a Kiskunlacházán működő Press + Print nyomdával kötött szerződést mindhárom egyesületi lap megjelentetésére. A szerződés az ez évi számok kiadására vonatkozik. Itt jegyezzük meg, hogy a költségcsökkenés nem csak a nyomdai árak csökkenésének köszönhető, hanem annak a tagtársainkat közvetlenül is érin-

tő elhatározásnak, hogy a továbbiakban évente négy szakmai szám és két egyesületi közös szám jelenik majd meg. Ez a változás szükségessé tette, hogy egyesületünk illetékes vezetőivel egyeztessük az új feltételek között történő lapkiadással kapcsolatos kérdéseket. Erre a megbeszélésre szeptember 3-án került sor. A technikai kérdések megvitatásán túlmenően sor került néhány egyéb kérdésre is, mint pl. ismét meg kell alakítani a lap stratégiaiával foglalkozó szerkesztőbizottságot, meg kell fogalmazni a felelős szerkesztő és a szerkesztőség szűkebb feladatkörét.

A szerkesztőség és a nyomda közötti kapcsolattartás feltételeinek biztosításához az egyesület vállalta, hogy a szerkesztőség szobájában letelepít egy megfelelő kiépítettségű és internetes kapcsolatot biztosító számítógépet, s ez már meg is valósult. A megjelentetésre szánt cikkeket, híryananyagokat a szerkesztőség a kohaszat@mtesz.hu címen tudja fogadni. Természetesen továbbra is lehetőség van a kéziratok postai úton való beküldésére is.

Amint azt már említettem, harminc éve van közvetlen rálátásom a lapkiadás folyamatára. Azzal is tisztában vagyok, hogy a lapkiadás költségeinek fedezetét a szakosztályoknak megteremteni a mai feltételek között egyre nehezebb. Az elmúlt harminc év alatt az is egyértelművé vált számomra, hogy az egyesületi lapok nélkül az egyesület nem létezhet. Így minden olyan változás, amely a lapok megjelentetését érinti, nagy körültekintést igényel. Tapasztalatainkra támaszkodva reméljük, hogy szerkesztőségünk az új feltételek mellett is teljesíteni tudja a rá háruló feladatokat. A változás minden bizonnyal többletfeladatokat is ró ránk. Reméljük, hogy az ismét megalakuló szerkesztőbizottság a lap stratégiájának kidolgozásával, tagtársaink színvonalas cikkek és változatos híryananyagok megküldésével segítik munkánkat.

- Verő Balázs

Központi Szent Borbála-napi ünnepség

2003. december 4-én a központi Szent Borbála-napi ünnepség elnökségében *Göncz Árpád* volt köztársasági elnök, *Kiss Péter* kancelláriaminiszter, *Gaál Gyula*, a GKM politikai államtitkára, *Csizmár Gábor*, a FMM politikai államtitkára, *Hatvani György*, a GKM helyettes államtitkára, *Bokor Csaba*, az MBSZ elnöke, *Rabi Ferenc*, a BDSZ elnöke, *dr. Tolnay Lajos*, az OMBKE elnöke foglaltak helyet.

Göncz Árpád – aki eddig minden központi Szent Borbála-napi ünnepségen részt vett – köszöntötte a megjelenteket, majd Kiss Péter és Gaál Gyula tartott ünnepi beszédet. Kiss Péter kiemelte, hogy az ágazati szakszervezetekkel egyeztetve intézkedési terv készült a villamosenergia-piac nyitása következtében felmerülő humánpolitikai problémák megoldására. Gaál Gyula a Borbála-kultusz ismertetése mellett áttekintést adott a hazai bányászat helyzetéről és jövőjéről az EU-hoz történő csatlakozásunk kapcsán.

A beszédek után Szent Borbála-érem, Kiváló Bányász, gazdasági és közlekedési

miniszteri elismerés és a Magyar Bányászatért szakmai érdemérem kitüntetések átadására került sor.

Az OMBKE tagjai közül „Borbála-érem” miniszteri kitüntetésben részesült lelkiismeretes kohászati tevékenységéért:

Dr. Ágh József, a Duna-ferr Rt. tudományos főmunkatársa,

Dr. Macher Frigyes, a Soproni Vasöntöde nyugdíjas főmetalurgusa,

Dr. Tolnay Lajos, a MAL Rt. elnöke, az OMBKE elnöke,

Dr. Tóth Levente, a Miskolci Egyetem Anyag- és Kohómérnöki Kar dékánhelyettese,

Dr. Verő Balázs, a Bay Zoltán Alkalmazott Kutatási Alapítvány tudományos igazgatója.

A kitüntetések átadása után Kiss Péter, Gaál Gyula, Csizmár Gábor és Hatvani György részére az MBSZ, a BDSZ és az OMBKE elnöke Szt. Borbála-szobrot, az OMBKE elnöke Kiss Péternek az „OMBKE aranyplakett”-jét adományozta.

Pitti Katalin operaénekes műsora után állófogadásra került sor, ahol a pohárköszöntőt Hatvani György tartotta.

- **Dr. Horn János**

■ HELYI SZERVEZETEINK ÉLETÉBŐL

Jól sikerült tudományos szakmai nap és baráti találkozó Szigetközben

A hagyományok folytatásaként 2004. június 4-5-én – immár 11. alkalommal – került sor az OMBKE mosonmagyaróvári szervezete rendezésében a „tudományos szakmai nap és baráti találkozó” megtartására Dunaszigeten, a MOTIM Rt. üdülőjében. Ezúttal is gazdag, változatos programot állított össze a helyi szervezet vezetősége.

Első napon a gyülekezés Mosonban, a Kühne Mezőgazdasági Gépgyár Rt.-nél volt, majd sor került a Kühne Vasöntöde Kft.-ben az új KÜNKEL-WAGNER öntőgép megtekintésére. A vendégeket *Molnár Ferenc*, a kft. igazgatója fogadta, majd ismertette a gépsor beszerzésének és üzembe állításának történetét, valamint a melegüzem formázó és öntő gépsorát, annak átalakítását. Módkban volt megtekinteni az új gépsor működését az olvasztástól a formázásig, az ön-

tés és az öntvény tisztításának a folyamatát is. A látottak alapján a jelen lévő szakemberek megállapították, hogy a kísérleti gyártás során szerzett tapasztalatokat hasznosítva az új gyártósor teljesíteni fogja a vele szemben támasztott követelményeket.

Innen az óvári Szent Gotthard plébániatemplom altemplomában lévő „Habsburg-kriptát” tekintettük meg. A látogatókat a Szent László téren *Stipkovits Pál*, a város polgármestere köszöntötte. Röviden ismertette az alapításának 650. évfordulóját ünneplő város életét és a további fejlesztési feladatokat. Bízunk abban, hogy jövőre már ismét a polgármesteri hivatalban fogadja a vendégeket.

A kriptában *Ferencz István*, az OMBKE mosonmagyaróvári szervezetének elnöke ismertette a kriptá történetét, a hely kialakítását, ahol Habsburg Frigyes főher-

ceg és felesége, Izabella főhercegné koporsói kerültek elhelyezésre.

Itt látható még másik két ereklye is. VI. Pius pápa (1775-1799) a nemeslelkű főhercegi párt Szent Krisztina és Szent Augustus ereklyéivel ajándékozta meg. Az erről szóló okirat magyar nyelven is olvasható.

Ezt követően – a város határában, a Hegyeshalom felé vezető út mellett – az elmúlt év őszén üzembe helyezett két szélerőművet *Baán József* helyi vállalkozó mutatta be, ismertette azok szerkezetét és elektromos vezérlését. Ez az E-44 típusú berendezés Európában a legmodernebbnek számít, melynek bekerülési költsége 6-7 év alatt megtérül. A szakmai nap résztvevőinek közel 90 százaléka most látott először működő szélerőgépet. Külön is köszönetünket fejeztük ki az

üzemeltetőnek, és további sikereket kívántunk kezdeményezéséhez. Elmondása szerint látogatókból nincs hiány, ami jó jelnek tekinthető.

A szakmai program ezután Dunaszigeten, a MOTIM Rt. üdülőjében folytatódott. Ferencz István elnöki köszöntője és megnyitója után *Kovács Gergely*, Mosonmagyaróvár alpolgármestere, majd *Tóth István*, Dunasziget község polgármestere az önkormányzat nevében köszöntötte az ország minden részéből ideérkező szakembereket és kísérőiket. Mindketten eredményes szakmai tanácskozást kívántak. Reményüket fejezték ki, hogy 2005-ben is újra itt találkozhatunk. Végezetül az alma mater (Selmec, Sopron, Miskolc), valamint a Miskolci Egyetem bányász, kohász, gépész fakultásainak emléktárgyaival ajándékozták meg Ferencz István elnököt.

A köszöntők után *dr. Bakó Károly* okleveles kohómérnök „Az Európai Unió és a magyar öntőipar helyzetéről” témakörből tartott nagyon színvonalas előadást. Előadásában – többek között – a Magyar Öntészeti Szövetség jövőbeni szereplésével

is foglalkozott. Ennek kapcsán ajánlotta felmérni az EU adta lehetőségeket, hogy mit tud hazánk ezen a téren produkálni. Ma már az öntődéknek – főleg a színesfém, köztük a járműipari öntvények területén – szerkezetkész, beépíthető alkatrészek gyártását kell szorgalmazni, nem csupán anyagot kell kiszállítani az autóiipari vállalatoknak. Példaként említette a FÉMALK budapesti öntödéjét, ahol már komplett szerkezeti elemek kerülhetnek exportra, az Európában világszínvonalon gyártott autógyárak gépkocsijaihoz.

A nagy érdeklődést kiváltó előadáshoz többen is hozzászóltak, és az előadó válaszában tovább bővítette az elhangzottakat.

A szakmai program után jó étvággal elfogyasztott vacsora következett. Majd baráti beszélgetés, illetve szakestély tette hangulatossá az első napi összejövetelt.

Másnap *Miklós István* vegyész mérnök, vállalkozó elméleti és gyakorlati bemutatót tartott „öntészeti segédanyagokból”, főleg azoknak az öntődei mintakészítés során való gazdaságos hasznosításáról. Nagy sikere volt az általa bemutatott gyakorlati „mintakészítésnek”. A korszerű

öntödék napjainkban már ezt az eljárást alkalmazzák.

A fakultatív program keretében lehetőség adódott az érdeklődőknek Szigetköz nevezetességeinek a megtekintésére. Így például többen Dunakilitinél megtekintették az oly nagy vihart kavart hazai Dunai-Vízierőművet, mely megépítése után sem üzemelhet. Dunakiliti határában látható a határainkon túl is jól ismert ötcsillagos Princess Palace Hotel, mely a Szigetköz festői tájába illeszkedő, barokk stílusjegyeket magán viselő modern kastély – sokrétű szolgáltatásaival – egyre több hazai és külföldi vendéget vonz. Többeknek – a hazautazás során – módjuk nyílt Mosonmagyaróvár nevezetességeinek (pl. az egyetemnek) megtekintésére is.

Jó légkörben zárult az idei „tudományos szakmai nap és baráti találkozó”, így bízhatunk a jövő évi jó folytatásban. Az OMBKE helyi vezetősége külön is köszönetet mond mindazon szervezeteknek, személyeknek, vállalkozóknak, akik erkölcsileg és anyagilag is támogatták ennek a szakmai összejövetelnek a megtartását.

- Dr. László László

A fémkohászati szakosztály budapesti helyi szervezetének szakmai összejövetelei

Június 10-én a vezetőség meghívására a 68 tagot számláló budapesti helyi szervezet 12 tagja gyűlt össze az OMBKE Fő utcai előadótermében, hogy meghallgassa *Szántai Lajos* ny. öntészeti szakértő harangtörténeti előadását. Az előadás célja a Szántai Lajos által megfogalmazott és az Öntődei Múzeum által felkarolt kezdeményezés, az „ismerjük meg harangjaink alkotóit” mozgalom népszerűsítése volt.

A kezdeményezők célul tűzték ki, hogy templomainkban kis bronztábla örökítse meg a templom harangjai készítőinek nevét. A táblák elkészítését *Galambos Sándor* szoborkészítő mester anyagáron vállalta, és a táblákat a támogatók megnyerésének függvényében folyamatosan helyezik el. Eddig több mint 30 táblát sikerült elhelyezni. Egy-egy tábla elkészítésének költsége a toronyban lévő harangok számától függően 13-35.000 Ft. Az elhangzott előadás során Szántai kollega érdekes részleteket mondott el a harangok öntéséről, és a számos feltett kérdés-

re nagy türelemmel és szakértelemmel válaszolt. A jól sikerült rendezvény alapján remélni lehet, hogy szeptemberben még többen jönnek el az egyesület központjába, a Fő utcába a legközelebbi összejövetelre.

A 2004. szeptember 9-én az egyesületi központban tartott rendezvényen az előadást *Csonka László* okl. kohómérnök, az IMSYS Kft. vezető tanácsadója tartotta „Vevőközpontú folyamatok hatékonysága” címmel.

A vevők a piaci verseny egyik tényezőjeként jelennek meg. A vevőközpontúság, ill. szélesebb értelemben az érdekelt felek mindenkorai igényeihez való igazodás fontos része kell legyen a vállalati stratégiáknak. Minden vállalat a vevőiből él. Ők a legnagyobb befektetőink, hiszen megrendeléseik összege összemérhető a vállalat teljes vagyonával, de annak többszörösét is elérheti. Új vevőket szerezni nagy feladat, megtartani őket könnyebb.

A vevők igényeinek való megfelelés az ún. vevőközpontú folyamatok végzésén keresztül valósul meg. A vállalat folyamatai közül azok a vevőközpontú folyamatok, melyek bemenetei között megjelenik a vevő igénye, kimenete pedig a vevő elégedettsége. Egy példával illusztrálva: ha a vevő igénye felénk egy reklamáció, akkor egyik fontos feladatunk, hogy minél rövidebb idő alatt intézzük el az ügyét. Ha így történik, akkor ebből a szempontból a vevő elégedett lesz. A reklamációk ügyintézés tehát vevőközpontú folyamat, mert a vevő áll a bemeneti oldalon, és közvetlenül érzékeli a folyamat eredményét.

A vállalat vevőmegtartási képessége függ azok elégedettségétől. Milyen összefüggést lehet megállapítani a vevői követelmények és a folyamatok kialakítása között? Akkor járunk el helyesen, ha a vállalati folyamatok tervezésekor megjelennek a vevői követelmények. Ezt kell lefordítani célkitűzésekre: legyen az a reklamációkezelési idő, az átfutási idő, melyhez hozzá-

rendeltük a célt, a napok számát. A folyamat átalakítása akkor kezdődhet, ha jelenleg nem érzük el a célértéket. Azt látjuk, hogy a vevői elégedettség lefordítható mérhető jellemzőkre (mutatókra), amihez célértéket rendelünk.

Ha a folyamatunk mutatója eléri a célértéket, akkor a vevőnk elégedettnek tekinthető, azaz a folyamat eredményessége megfelelő.

Melyek azok a mutatószámok, melyek a folyamatok eredményességét jelzik a vezetés számára? Természetesen a legalapvetőbbek a pénzügyi mutatók, ezektől nem lehet eltekinteni. Az ISO/TS 16949-es autóiipari műszaki előírás például megfogalmazza, hogy a vevők elégedettségét – többek között – a kiszállítási pontossággal (mennyiség és határidő tartás), ill. a külső és belső selejt-

tel kell mérni. Ezek szintén vevőközpontú folyamatok eredménymutatói.

Az előadás végén a résztvevők kérdéseket tettek fel az előadónak, és élénk vita alakult ki a magyar kohászati vállalatok hatékonyságáról. Az előadó felajánlotta, hogy más helyi szervezetnél is szívesen tart előadást. Ezt a szerkesztőség a helyi szervezetek szíves figyelmébe ajánlja.

- Cs. L. – M. I.

■ KÖSZÖNTÉS

85. születésnapját ünnepelte

Dr. Buray Zoltán gépészmérnök, műszaki doktor, kandidátus, a PhD fokozat tulajdonosa, a Budapesti Műszaki Egyetem Mechanikai Technológiai Intézetének tanársegéde, adjunktusa (1943-1950), a Fémipari Kutató Intézet (később Aluterv FKI) munkatársa, ill. tudományos tanácsadója, a hegesztéstechnológia laboratóriumvezetője (1948-1982) áprilisban ünnepelte 85. születésnapját.

A könnyűfémek nagyátmérőjű szegecselése problémájának megoldásával tette lehetővé az európai kontinens első alumíniumhídjának megépítését (Szabadszállás, 1970). Nemzetközileg is jelentős eredményeket ért el az alumínium hegesztésének és hegesztett kötéseinek vizsgálata terén, új hegesztőpálcákat és hegeszthető ötvözeteket kísérletezett ki. Az argonív hegesztés és egyéb alumíniumhegesztő eljárások magyarországi bevezetője.

1949 óta tagja az OMBKE-nek. Tevékenységét főleg a fémkohászati szakosztály, ill. a később megalakult történeti szakcsoport keretében fejtette ki. Részt vett az egyesület konferenciáinak, tanácskozásainak rendezésében, többségében előadások tartásával. Jelentős szerepe volt az OMBKE megalakulásának 100. évfordulójára a székesfehérvári Alumíniumipari Múzeumban megtartott kiállítás rendezésében és kivitelezésében. Megalakulása óta vezetőségi tagja a Gépipari Tudomá-

nyos Egyesület hegesztési szakosztályának. Munkásságát 21 könyv, 130 szakcikk, 17 egyetemi jegyzet és hét szabadalom jelzi. Főbb kitüntetései: Kiváló Feltaláló ezüst fokozata, Munka Érdemrend bronz fokozata, Sóltz Vilmos-émlékérem (40, majd 50 éves egyesületi tagságért), Pattantyús A. Géza-díj. A Magyar Nemzeti Ellenállási Szövetség tagja; az antifasiszta mozgalomban való részvételért kapta a „Független és Demokratikus Magyarországért” emlékérmét.

Örkényi Kálmán gyémántokleveles kohómérnök 1919. július 21-én született Ózdon. 1938-ban kitüntetéssel érettségizett Miskolcon, a Kir. Kath. Fráter György Gimnáziumban. 1942-ben Sopronban jeles minősítésű kohómérnöki oklevelet szerzett. A Rimamurány-Salgótarjáni Vasmű Rt. ózdi acélművében kezdte üzemi munkáját, ahol a kényesebb minőségű acélok gyártásával foglalkozott, és számos munkát könnyítő és költségcsökkentő újítást is bevezetett.

1949-ben a Kohóiipari Központ a Diósgyőri Kohászati Üzemekbe helyezte át, ahol a gyártásellenőrzési osztály vezetésével bízták meg. 1951-ben minisztériumi elismerésben részesült. 1952-ben a központi műszaki ellenőrzés vezetésével bízták meg. 1953-tól a nagyobb vállalati beruházások pénzügyi és gazdasági tervezését és ellenőrzését végezte. 1959-ben az újonnan szervezett műszaki gazdasági iroda vezetésére kapott megbízást. Kutatások szervezésével és a fejlesztések mű-

szaki-gazdasági számításával foglalkozott.

1965-ben kohóiipari gazdasági mérnöki oklevelet szerzett a miskolci NME-en. 1971-ben új, nyereségelemző műszaki-gazdasági számítási módszert dolgozott ki és vezetett be; 1978-ban kidolgozta a fejlesztések fedezeti forrást biztosító tervezési módszerét.

Háromszor kapott Kiváló Dolgozó kitüntetést.

Gyári munkája mellett a vállalati oktatásban is részt vett. 1952-53-ban két tankönyvet írt a kohóiipari technikum részére (Általános kohászat I., Kohóiipari anyag- és gyártásismeret). 1950-55 között az NME esti tagozatán különböző tárgyakat adott elő.

1979. július 21-én ment nyugdíjba. 1997-ben arany-, 2002-ben gyémántoklevelet kapott.

Az OMBKE-nek 1943 óta tagja.

80. születésnapját ünnepelte

Dr. László László aranyokleveles agrármérnök, mezőgazdasági szakmérnök, ny. tudományos munkatárs 1924. július 13-án Kóka községben született. Az elemi iskola elvégzése után Budapesten a VI. kerületi Báró Kemény Zsigmond Reálgimnáziumban 1942-ben érettségizett. Tanulmányait az Agrártudományi Egyetem Mosonmagyaróvári Karán folytatta, ahol 1948-ban agrármérnöki oklevelet szerzett. Mint levente katona az oroszok elleni összeütközés során súlyos

díj, KAB „csomagolás fejlesztéséért '76” díj, Z. Zorkóczy Samu-émlékérem és MTESZ-díj birtokosa lett.

75. születésnapját ünnepelte

Kalmár Elemér aranydiplomás vegyész-mérnök. Egyesületünknek 1959 óta tagja, 2004. szept. 12-én ünnepelte 75. születésnapját; 1995-től nyugdíjas. Középiskoláit Pápán végezte, majd a Veszprémi Vegyipari Egyetemen szerzett vegyész-mérnöki oklevelet 1953-ban. Az egyetem elvégzése után a Dunai Vasmű központi laboratóriumába került, ahol kezdetben labor-csoportvezető, majd kémiai osztályvezető munkakört töltött be. Később a teljes anyagvizsgálati terület szakágvezetője lett. Szakmai munkája elismeréseként többször részesült vállalati, minisztériumi kitüntetésekben.

Az OMBKE-nek negyvenöt éve tagja. A vaskohászati szakosztály keretében funkcionált anyagvizsgáló szakcsoport vezetőségének több cikluson át tagja volt. Szintén tagja volt annak a „Nemzetközi Etalon Bizottság”-nak, amely koordinálta a nedveskémiai és spektrométeres vizsgálatok hitelesítésére szolgáló etalonok gyártását és minősítését.

A dunaújvárosi helyi csoport vezetőségének ugyancsak több cikluson keresztül tagja volt. Egyesületi tevékenységéért a Kohászat Kiváló Dolgozója kitüntetésben részesült.

Számos szakcikke jelent meg a BKL Kohászatban és más folyóiratokban, főleg anyagvizsgálati témakörökben. A különböző tudományos szervezetek által, illetve a Kohászati Lapokban meghirdetett szakmai pályázatokon több alkalommal is eredményesen szerepelt egyéni és kollektív pályamunkákkal.

70. születésnapját ünnepelte

Buczkó János okl. kohómérnök 1934. augusztus 28-án született Jászberényben. Itt érettségizett a Lehel Vezér Gimnáziumban. 1957-ben szerzett kohómérnöki diplomát a Miskolci Egyetemen.

A diploma megszerzése után szinte napokon belül a Csepel Művekbe került. Ott több mint 20 éven keresztül a kovácsoló gyár különböző területein vezetőként dolgozott, majd az utolsó néhány évben a gyáregység vezetője volt. A két évtized alatt jelentős fejlődésen ment át a szabadkézi kovácsolás, a süllyesztékes kovácsolás, a sajtolt acélpalackgyártás és a hőkezelés. Európa nagy autógyárai (VW, BMW, Peugeot, Volvo stb.) vásárolták a süllyesztékes kovácsdarabokat és a Távol-Kelet országaiba (Törökország, India, Indonézia, Kína stb.) szállították az oxigénpalackokat.

Egy közbeeső időben megbízták a csepeli acélgártást további fenntartása miatt szükségessé vált „szintentartó beruházás” irányításával. Ennek a beruházásnak eredményeként az elektroacélgártás szinte teljesen megújult, és az acélmű kiszolgáló berendezéseinek korszerűsítése, megerősítése biztonságosabbá tette a további üzemeltetést. A beruházás megfelelő ütemben, a tervezett költségkereten belül valósult meg.

A csepeli acélgártás és a melegalakító területek összevonása után a technológiát, kísérletkutatást, gyártmányfejlesztést és az általános műszaki feladatokat ellátó osztályokat is magába foglaló intézetet vezette. Az intézet kiváló szakembereket alkalmazott, melynek eredményeként a kollektív munka kiemelkedő fejlesztési eredményeket hozott.

Néhány év után az intézetet átszervezték. Ezt követően a varratnélküli csőgyártás területén dolgozott, majd pár év múlva nyugdíjba ment. Azóta is dolgozik, egy hulladékhasznosító cég üzletkötője.

Pályafutása nagy sikere, hogy a sajtolt acélpalackgyártás melegalakítási technológiájának kiváló voltát Indiától az Egyesült Államokig elismertette, majd több nagy acélpalackgyártó cég megvásárolta annak know-how-ját.

Gönczi Pál okl. kohómérnök 1934. július 24-én Szászfén születt. 1953-ban Miskolcon érettségizett az Állami Mikszáth Kálmán Általános Gimnáziumban, és még ebben az évben felvételt nyert a Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Bá-

nya- és Kohómérnöki Karára. Tanulmányait a vas- és fémkohász szakon 1958-ban fejezte be.

A Dunai Vasmű nagyolvasztó gyárrészlegénél kezdett el dolgozni üzemmérnökként, majd 1958 és 1962 között művezetőként az érczsugorító műben, főgázkezelőként a kohóüzemben, főművezetőként a salaküzemben és üzemvezetőként az ércelőkészítő üzemben. Praxisában ezek az évek a felkészülés éveit voltak. 1963. április 1-jei hatállyal a kohó gyáregység gyáregységvezető-helyettesévé, vezetőtechnológussá nevezték ki, majd 1969. március 1-jével a kohó gyáregység vezetőjévé. Ezt a beosztást 1974. július 31-ig töltötte be.

Ezután a kohászati gyárrészleg technológiai vezetője lett az ércelőkészítés, az érczsugorítás és a nyersvasgyártás területén 1977. szeptember 30-ig. Változatlan szakmai feladattal 1977. október 1-jén a Dunai Vasmű technológiai főosztályára került. Feladata volt továbbra is – nyugdíjazásáig, 1994-ig – a technika, a technológia és a gyártmány fejlesztése.

Egész szakmai pályafutása az ércelőkészítéshez, az érczsugorításhoz, a nyersvasgyártáshoz és a salakfeldolgozáshoz kötődik. Salakhabosító és granuláló üzem létesült, kidolgozta a technológiát, s bevezette. Gyártott mind acél- mind öntödei nyersvasat, 1967- és 1968-ban ferromangánt, s hozzá mangánérczsugorítványt! Részes volt a nagyolvasztóknál a szénhidrogének befűtésének, irányítója volt a zsugorító műben a kettős keverés, a egyes tüzelés bevezetésének, az égetett mész alkalmazásának, az érc koncentrátumok zsugorítási technológiájának kidolgozásának. Vezetése alatt épült fel az első 960 m³-es nagyolvasztó, s épültek újjá a léghevítők, amelyek már nagy toroknyomásra is alkalmasak voltak, s történt meg a nagy toroknyomásos technológia bevezetése. Közel egy évtizedes munkájába került a második energiaárrobbanást követően annak bizonyítása, hogy jó minőségű pelletre van szükség, mert e nélkül elképzelhetetlen a nagyolvasztók teljesítményének a növelése és a kokszfogyasztás csökkentése. Szorgalmazta a nagy kéntartalmú kokszolható szenek egy ré-

szének lecserélését kis kéntartalmú szénre, hogy csökkenjen a kohókokszt kéntartalma, s csökkenhessen a nyersvas kéntartalma is! Megtörtént. Pályafutása alatt a kocszfogyasztás kevesebb mint felére, az acélnyersvas kéntartalma egyötödére csökkent, s ugyanilyen mértékben csökkent a zsugorítómű SO₂ kibocsátása is. Pontos képet a Dunai Vasműben ezen a területen bekövetkezett változásokról 1958 és 1994 közötti publikációi adnának, amelyeknek száma meghaladja a 220-at.

Eredményes munkásságát kilenc alkalommal ismerték el Kiváló Dolgozó cím odaítélésével, egy alkalommal Vállalati Oklevéllel, két alkalommal az Alkotói Nívódíj I. fokozatával. 1989-ben benyújtott pályázatát a Magyar Tudományos Akadémia Veszprémi Akadémiai Bizottsága I. díjban részesítette, s ugyanebben az évben az ipari miniszter a Kiváló Kohász címet adományozta neki. Sikeres szakmai tevékenysége elismerésének tulajdonítja, hogy két cikluson át tagja lehetett az MTA VEAB Metallurgiai Munkabizottságának.

Haller János kohómérnök 1934. szeptember 2-án született Budapesten. Gimnáziumi tanulmányait Budapesten, az Eötvös Gimnáziumban végezte. 1952-ben érettségizett, majd 1952 őszétől a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karára iratkozott be, ahol 1957 májusában technológus kohómérnöki diplomát szerzett.

Ezt követően a Csepel Vas- és Féművek Tervező Irodáján helyezkedett el, kezdetben kemencetervező beosztásban. Elsősorban a Csepel Művek különböző gyáregységeinek részére tervezett kemencéket és hőhasznosító berendezéseket. Később a szovjet csőgyári megrendelések beérkezése után részt vett a Szovjetunióba szállított valamennyi csőgyári kemencetervezési munkában.

1966-ban kinevezték a Csepeli Tervező Iroda kemencetervezési szakosztály vezetőjévé. 1966 áprilisától egy éven keresztül a Szovjetunióba szállított csőgyári kemencék szerelésénél és üzembe helyezésénél szaktanácsadóként dolgozott.

1969. december 1-jén lépett be a Kohászati Gyárépítő Vállalathoz, ahol az

egyik tervezési osztályt vezette. Több nagy jelentőségű hazai és export kohászati létesítmény tervezésében vett részt. 1977. január 1-jétől a több osztályt magába foglaló Kemence Tervező Iroda vezetője lett, majd 1982-ben a Kohászati Gyárépítő Vállalat vezérigazgató-helyettesévé, műszaki igazgatójává nevezték ki. Ebben a beosztásban 1991. év végén történt nyugdíjba vonulásáig irányította a vállalttervezési és fejlesztési tevékenységet.

1992-től a REORG Gazdasági és Pénzügyi Rt. alkalmazásában, illetve megbízásából felszámolóbiztosítási feladatokat lát el.

Tagja az OMBKE-nek, több szakmai tárgyú előadást tartott hazai és külföldi konferenciákon. Fontos feladatának tekintette az OMBKE Kohászati Gyárépítő Vállalat helyi szervezet munkájának segítését.

Késő Pál okl. vegyész mérnök 1934. augusztus 15-én született Derecskén. A gimnáziumot Szegeden és Makón végezte. 1953-ban felvették a Budapesti Műszaki Egyetem Vegyész mérnöki Karára. Élelmszerkémia szakon végzett. Diplomatervében csomagolástechnikai kérdéssel, az alumíniumfólia fizikai és fizikai-kémiai változásaiával foglalkozott adott élelmszerek tárolásakor. Ezt a feladatot már a Kőbányai Könnyűféművekben dolgozta ki, ahol később kutatómérnökként a különböző fóliahengertől olajok összehasonlító vizsgálatával foglalkozott. Ugyanitt ME0-vezető, öntöde és lemezhengermű üzemvezető, fóliahengermű és -nemesítómű üzemvezető munkakörökben is dolgozott.

1974-től húsz éven át a vállalat műszaki igazgatóhelyettese, majd termelési igazgatója. Társfeltalálóként vett részt az alumíniumpigment gyártásához használt lakkenzin ultraszűrősen alapuló regenerálásának szabadalmi kidolgozásában.

1995-től nyugdíjas. 1973-tól az OMBKE tagja. A 90-es évek elején egy cikluson át a fémkohászati szakosztály vezetőségi tagja.

Dr. Lehofer Kornél Budapesten született 1934-ben. Gépészmérnök, a BME Gépészmérnöki Karán végzett (1958), a műsz. tud. kandidátusa (1973). A Csepel Vas- és

Féművek Központi Anyagvizsgáló és jogutód intézeteinek metallográfusa (1958–1965), laborvezetője (1965–1968), az anyagvizsgáló, ill. fémtani osztályok vezetője (1968–1974),

az MTA Izotópkutató Intézet tudományos főmunkatársa (1974–1991), a technológia osztály (1981–91) és az izotópalkalmazási főosztály (1982–90) vezetője. Az Atestor Kft. műszaki tanácsadója (1991-től). A BME Gépészmérnöki Kar Mechanikai-Technológiai Tanszék meghívott oktatója (1959–63). Az MTA-TMB-n *Zorkóczy Béla* aspiránusa (1963–1971).

Az anyagvizsgáló módszerek (beleértve az izotópos nyomjelzéstechnikát is) alkalmazásával főleg kohászati és gépészeti selejt- és kárelemzéssel, valamint gyártmány- és technológiafejlesztéssel foglalkozott. Anyagszerkezeti kutatásai elsősorban a fémek és ötvözetek szerkezete és mechanikai tulajdonságai közti összefüggések megállapítására irányultak. Jelentős eredményeket ért el acélok növelt hőmérsékleten végbemenő tulajdonságváltozásainak feltárása terén. Új módszert dolgozott ki az iparilag fontos, kúszásra igénybevett szerkezeti anyagok minősítésére, ill. erőműi berendezések élettartamának biztonságos meghatározására. Eddig kerekén 90 dolgozata jelent meg hazai és külföldi szaklapokban, konferenciakiadványokban.

Tagja volt az MTA Műszaki Tudományok Osztálya fémek anyagvizsgálata albizottságának (1968–1970). A Gépipari Tudományos Egyesület (GTE) anyagvizsgáló szakosztályának vezetőségi tagja (1959–1969), titkára (1969–1980), majd elnöke (1980–1985) és a GTE főtitkár-helyettese (1981–91) is volt. Ebben a minőségében együttműködött egyesületünk vaskohászati szakosztályával, amelynek 1972 óta tagja. Munkásságát a GTE Műszaki Irodalmi Díj (1967), Bánki Donát-díj (1980), Gillemot László-émlékérem (1997) valamint Tiszteletbeli Tag (2002) kitüntetések adományozásával ismerte el. Tiszteletbeli tagja a Magyar Roncsolásmentes Vizsgáló Szövetségnek (Marovisz), továbbá megalakulása óta tagja a Magyar Nukleáris Társaságnak is. – Felelős szerkesztője volt a Gép c. folyóiratnak

(1985–91). Jelenleg a Gépipar főszerkesztője (1992-től), illetve az Anyagvizsgálók Lapja (1991-től) felelős szerkesztője.

Márkus László üzemmérnök 1934. július 15-én született Demecser községben. 1953-ban az első végzősök között szerzett technikai képe-
sítést a diósgyőri kohóipari technikumban. A kor akkori szokásai szerint kijelölték első munkahelyét, amely a Sztálin Vasmű volt, és az élet úgy hozta, hogy nem is dolgozott máshol.

Az építésének befejezése előtt álló nagyolvasztónál kapta első munkahelyi feladatait üzemtechnikusi munkakörben.

Féléves munkaviszonya volt, amikor 1954. február 28-án az I. sz. nagyolvasztó üzembe helyezésével Dunaújvárosban megindult a nyersvasgyártás, melynek azután nyugdíjazásáig munkása, majd irányítója volt. Dunaújvárosban szerzett üzemmérnöki képesítést, ami jó alapot adott a szakmai munkájához. 1970–74 között vezetőtechnológusként készítette el a nagy toroknyomású üzemvitel technológiáját, mely a nyersvasgyártás leghatékonyabb intenzifikáló és a termelés gazdaságosságát javító módszere. A bevezetés kísérleteit, illetve a teljes alkalmazását már gyár-egységvezetői beosztásból irányította.

Elődei példáját követve dolgozott a technika, a technológia és a nagyolvasztó elegyviszonyainak folyamatos fejlesztésén, így sikerült a nyersvasgyártásunkat átlagos európai színvonalra emelni.

1994-ben nyugdíjba vonult, de még kapott két szép feladatot. A II. sz. nagyolvasztó 1995. és az I. sz. 1997. évi átépítésének műszaki-pénzügyi feladatainak irányítását, koordinálását.

Az OMBKE-nek 1964-től tagja. A dunaújvárosi szervezet munkájában vett részt. Konferenciáinak rendszeres résztvevője, előadója volt.

Kitüntetései: Kiváló Újító arany fokozat (1980), Kiváló Kohász (1980), Munka Érdemrend ezüst fokozat (1988), a Duna-ferr alapította Borovszky-díj (1998), pályafutása alatt 17 alkalommal kapott Kiváló Dolgozó elismerést.

Jubiláló tagtársainknak szeretettel gratulálunk, további jó egészséget és még sok békés évet kívánunk!

A budapesti vaskohászok kirándulása

A vaskohászati szakosztály budapesti helyi szervezete 2004. szeptember 24-ére szervezte meg évi szokásos szakmai és kulturális kirándulását, most Salgótarjánba és környékére.

A program szerint először a Salgótarjáni Öblösüveggyárat látogattuk meg. A kedves fogadtatás után megtekintettük az üveggyár fűvóműhelyét, ahol végignéztük a korsók, talpas poharak és a petróleumlámpa-üveg készítésének folyamatát. Ezt követően átmentünk a festőműhelybe, ahol a könnyűkezes hölgyek csodálatos mintákat, csíkokat varázsoltak az üvegárukra. Az üvegcsiszoló műhelyben, ahol csak férfiak dolgoztak, a poharakra, kancsókra munkált egyedül mintázatok készítésének technikáját figyelhettük meg. Gyárlátogatásunk a raktárban, a csomagoló részlegnél végződött, itt megtudtuk, hogy a termékek nagy része az USA, Japán és Németország piacaira kerül.

A következő helyszín az Acélárugyár volt, ahol először meghallgattuk *Szalai Zsolt* ügyvezető igazgató, a gyár egyik tulajdonosa filmbejátszással kísért ismertetőjét a tárgyalóteremben (pogácsa és frissítő italok fogyasztása mellett). Az üzemlátogatás során a gyár részelei közül a huzalhúzó és a szegkészítő részleget tekintettük meg. Az alsószolcai gyárral együtt 800 főt foglalkoztatnak. A nagy részt hazai (Duna-ferr) és ukrán alapanyagból készült termékek jó részét Né-

metországban, Lengyelországban és Szlovákiában értékesítik.

A határhoz közeli szlovák étteremben elfogyasztott remek és bőséges ebéd után Salgótarjánban, az 1952-ig üzemelő szénbányában folytattuk a szakmai kirándulást. *Vajda István* tárlatvezető vezetésével indultunk a járatokba, fejünkön a védősisakkal. A védőfelszerelés szükségessége igen hamar beigazolódtott mert egymás után hallottuk a kobakok koppanását, főleg a helyenként csak 120 cm magasságú szakaszokon. A bányajárás alatt megismerhettük az itt dolgozó bányászok munkakörülményeit, az alkalmazott művelési módokat és eszközöket. Az elhunyt bányászok emlékére állított márványtábla előtt elénekeltek a bánya szhimnuszt. Végezetül megtekintettük a bányászok életét fotókkal, használati eszközökkel bemutató kiállítást.

Úton Budapest felé – szokás szerint – megálltunk egy kis

borozgatás melletti eszmecsere az Édenkert Étteremben.

A jól sikerült kirándulás létrejöttéért ezúton mondunk köszönetet a MAL Rt.-nek az autóbusz biztosításáért, az Öblösüveggyár és az Acélárugyár vezetésének, hogy fogadtak bennünket és lehetőséget adtak munkájuk, sikereik és nehézségeik megismerésére. Továbbá köszönjük a nógrádi helyi szervezet vezetőinek, *Krajcsi Józsefnek*, *Liptay Péternek* és *Vajda Istvánnak* a programok előkészítését, a kíséretet, valamint *dr. Csirikusz Józsefnek*, a helyi szervezet elnökének és *dr. Réger Mihálynak*, a helyi szervezet titkárnak a kirándulás megszervezését.

- Koltayné Tátrai Ildikó

Gratulálunk a 2004-ben gyémánt és aranyoklevelet kapott kohómérnököknek

Gyémántokleveles kohómérnökök

Benedek Attila
aranyokl.
kohómérnök

Dr. Horváth Zoltán
aranyokl.
kohómérnök

Köszöntjük továbbá **Jánossy Kázmér** gyémántokleveles, valamint **Csorba István, Csorba János, Görgényi Emil és Sebők Balázs** aranyokleveles kohómérnököt.

Aranyokleveles kohómérnökök

Almáshegyi Lajos
okl. techn.
kohómérnök

Csirmaz István
okl. vas-
kohómérnök

Dr. Czeglédi Béla
okl. fém-
kohómérnök

Dr. Farkas Ottóné dr. Mayr Klára
okl. vas-
kohómérnök

Gergely József
okl. vas-
kohómérnök

Dr. Gulyás József
okl. techn.
kohómérnök

Kókai Kun Zoltán
okl. fém-
kohómérnök

Lévai Imre
okl. vas-
kohómérnök

Martos István
okl. fém-
kohómérnök

Pék József
okl. fém-
kohómérnök

Pék Józsefné Selmeci Ilona
okl. fém-
kohómérnök

Dr. Péntek István
okl. vas-
kohómérnök

Riedl István
okl. fém-
kohómérnök

Dr. Schippert László
okl. fém-
kohómérnök

Sodró László
okl. vas-
kohómérnök

Dr. Stefán Mihály
okl. fém-
kohómérnök

Dr. Sziklavári Károly
okl. vas-
kohómérnök

Dr. Tamás Béla
okl. techn.
kohómérnök

Tóth Ferencné Vajda Márta
okl. fém-
kohómérnök

Dr. Tóth Gyula
okl. techn.
kohómérnök

Vata László
okl. vas-
kohómérnök

Wilhelm Ferenc
okl. techn.
kohómérnök

A kémiai helyesírás

A műszaki tudományok – köztük a metallurgia, az anyagtudomány –, továbbá a technika ágazatai számos területen érintkeznek a kémiával, ezért a kémiai nomenklatúra és helyesírás ismerete elengedhetetlen. A kémiai helyesírás elvét több mint 40 évvel ezelőtt rendezték, és a szabályok használata – legalábbis az egyszerűbb esetekben – már gyakorlattá vált.

A *kémiai vegyületek* tagolásának lényege, hogy az atomok, atomcsoportok, előtagok és funkciós csoportok nevét kötőjellel kapcsoljuk össze. Ez akkor is érvényes, ha gyűjtőnévről van szó, pl. fémoxid, alkáli-klorid. Az ún. *triviális vegyületneveket* egybeírjuk: kénsav, szénkénes stb. A szabályokat részletesen tárgyalja a Kémiai helyesírási szótár bevezető része.

A két vagy több tagból álló *ásvány- és kőzetneveket* a szótagszámtól függetlenül mindig egybeírjuk, pl. magnéziumvascsillám, feketekőszén. Ha azonban az első tag vegyjel, vagy a név görög betűvel kezdődik, ezeket kötőjellel kapcsoljuk: Ca-bentonit, a-krisztobalit, béta-kvarc.

A *toldalékokat* a kötőjellel tagolt vegyületnevekkel is egybeírjuk (szén-monoxidnak, kalcium-hidroxidos), kivéve, ha a név végén zárójel van.

Ha a kötőjellel tagolt vegyületnévből *összetett szót* alkotunk, akkor az utótagot kötőjellel kapcsoljuk: szén-dioxid-lézer, alumínium-oxid-zárvány. A triviális vegyületnevek, az ásvány- és kőzetnevek egyszerű szónak számítanak, ezért egyelemű elő- vagy utótaggal egybe kell írni őket:

sósavmeghatározás, vörösvasércbányászat.

Az *atom* és *izotóp* szavakat egybeírjuk az elem nevével (nitrogénatom, kobalt-izotóp), az *ion* szót az atom vagy atomcsoport nevével, akkor is, ha utána oxidációs szám vagy iontöltést jelölő szám van kerek zárójelbe téve: alumínium, szulfáti-on, vas(2+)ion. Ha vegyjelet vagy képletet használunk, azt kötőjellel csatlakoztatjuk: Na-atom, ³H-izotóp, NH₄-ion.

Végül megjegyezzük, hogy a kémiai elemek nevének írásakor néha az idegen nyelvi hatások miatt követnek el vétséget: volfrám helyett wolfram, cirkónium helyett cirkon szerepel. Az utóbbi félreértést okozhat, mert a cirkon egy cirkónium-szilikát összetételű ásvány neve.

- (k.l.)

KÖZLEMÉNY a személyi jövedelemadó 2003-ban felajánlott 1%-ának felhasználásáról

A többször módosított 1996. évi CXXVI. törvény 6. §-ának (3) bekezdésében előírt kötelezettségünknek eleget téve a következőkben adunk számot annak a

3 173 775 Ft-nak,

azaz **Hárommillió-egyszázhetvenháromezer-hétszázhetvenöt forintnak**

a felhasználásáról, melyről Egyesületünk tagjai és támogatói 2003-ban a 2002. évi személyi jövedelemadójukból az **Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület** – mint kedvezményezett közhasznú egyesület – javára rendelkeztek.

A teljes összeget az OMBKE alapszabályában rögzített közhasznú tevékenységek pénzügyi támogatására használtuk fel, nevezetesen:

- az egyesületi szaklapok kiadásához	1.856. 930 Ft
- a bányászat és kohászat hagyományainak ápolására és a határon túli magyar szakemberekkel való kapcsolattartás ápolására:	544.937 Ft
- a bányászok és kohászok társadalmi megbecsülésére	336.940 Ft
- kegyeleti költségekre	101.218 Ft
- internetes kapcsolatra	333.750 Ft

Egyesületünk minden tagja és választott tisztségviselője nevében megköszönve ezt a jelentős támogatást, kérem, hogy a jövőben is támogassák 112 éves egyesületünk célkitűzéseit.

Budapest, 2004. szeptember 8.

Jó szerencsét !

Dr. Tolnay Lajos
elnök

KÖZLEMÉNY a személyi jövedelemadó 2003-ban felajánlott 1%-ának felhasználásáról

A többször módosított 1996. évi CXXVI. törvény 6. §-ának (3) bekezdésében előírt kötelezettségünknek eleget téve a következőkben adunk számot annak a **116.768 Ft-nak**, azaz **egyszáztizzenhat-ezer-hetesszázhatvannyolc Ft-nak** a felhasználásáról, amelyről a támogatók 2003. évben a 2002. évi személyi jövedelemadójukból a **Ganz Ábrahám Önté-szettörténeti és Múzeumi Alapítvány**, mint kedvezményezett közhasznú alapítvány javára rendelkeztek.

A teljes összeget, 116.768 Ft-ot az alapítvány közhasznú működéséhez használta fel.

Megköszönve a támogatást a kuratórium nevében, számítunk jövő évi támogatásukra is!

Budapest, 2004. szeptember 9.

Dr. Ládai Balázs
a kuratórium elnöke